Ekranın Öteki Tarafı

Elif Sühre, 9/C

Telefonumun ekranı karanlıktı ama ben hâlâ ona bakıyordum. Sanki birazdan yeniden ışık yanacak, biri yazacak, bir şey olacakmış gibi. Oysa hiçbir şey olmuyordu. Sadece sessizlik ve içimde adını koyamadığım bir boşluk…

Sabah alarmı üçüncü kez çaldığında yataktan kalkabildim. Annem mutfaktan sesleniyordu ama ne dediğini tam duyamadım. Uykumdan çok, düşüncelerim ağırdı. Elim, refleks gibi komodinin üstündeki telefona uzandı. Bildirim yoktu. Yine de ekranı kaydırdım. Bir kez daha. Sonra bir kez daha.

Okula giderken camdan dışarı baktım. Ağaçlar mıydı onlar, yoksa sadece yeşil birer leke mi, emin değildim. Otobüsteki herkesin başı öne eğikti. Hepimizin elinde bir ekran vardı. Yan yana ama ayrı ayrıydık. Kimse kimseye bakmıyordu. Asıl tuhaf olan, bunun bana artık normal gelmesiydi.
Ders sırasında öğretmen tahtada bir şeyler anlatıyordu. Defterim açıktı ama sayfalar boştu. Kalem elimdeydi ama yazmıyordum. Telefonum sıranın içindeydi. Sessizdeydi ama ben onu hissediyordum. Oradaydı. Beni bekliyordu. Bildirim sesi duymadım ama duymuş gibi irkildim. Okulun uzun koridorunda yürürken teneffüs zili hâlâ kulaklarımdaydı. Sesler vardı ama ben içlerinde yok gibiydim. Teneffüste arkadaşlarım gülüyordu. Ne konuştuklarını tam hatırlamıyorum. Gülümsemeye çalıştım. Olmadı. Telefonumu çıkardım. Sosyal medyada dolaştım. Başkalarının hayatları, kahkahaları, gezdikleri yerler… Hepsi çok canlıydı. Benimkiyse sanki soluktu.
O gün okul çıkışı eve yürüyerek gitmeye karar verdim. Normalde kulaklığımı takar, başımı eğer, yolu kısaltırdım. Bu kez telefonum cebimdeydi ama çıkarmadım. İlk başta zorlandım. Ellerim boşta kaldı. Ne yapacağımı bilemedim. Sonra etrafıma bakmaya başladım. Bir duvarın kenarında küçük bir kedi vardı. Üşümüş gibiydi. Beni fark edince başını kaldırdı. Göz göze geldik. O an içimde bir şey kıpırdadı. Uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi bu. Gerçekti. Bunu düşünürken neden böyle olduğunu kendime tam anlatamadım.

Eve vardığımda annem salondaydı. Televizyon açıktı ama izlemiyordu. Bana baktı. “Okul nasıldı?” dedi.
“İyiydi.” dedim. Her zamanki gibi. Ama bu sefer sesim bana bile inandırıcı gelmedi. O akşam telefonumun şarjı bitti. Normalde panik olurdum. Şarj aletini bulamazsam sinirlenirdim. Bu kez koltuğa oturdum. Sessizlik önce rahatsız etti. Sonra düşüncelerim çıkageldi. Kaçtığım ne varsa. Ne zamandır kendimi bu kadar yalnız hissettiğimi düşündüm. Ekrana bakarken kalabalıkların içindeydim ama kapattığımda yapayalnızdım. İnsanlarla konuşuyordum ama kimseyle gerçekten konuşmuyordum. Durup düşündüm. Kolay değildi.

O gece rüyamda bir camın arkasındaydım. Herkes dışarıdaydı. Gülüyorlardı, konuşuyorlardı. Camın arkasından onlara bakıyordum. Camda kendi yansımam vardı. Elimde telefon. Camı tıklattım ama kimse duymadı. Sabah uyandığımda içimde garip bir kararlılık vardı. Telefonumu çantama koydum ama kapattım. Okula giderken yine yürüdüm. Aynı kedi yoktu ama sanki orada olabileceğini bilmek bile iyi hissettirdi.

Teneffüste telefonuma uzandım. Sonra durdum. Arkadaşım bana bir şey anlatıyordu. Gözlerine baktım. Gerçekten baktım. Ne dediğini anladım. Gülümsedim. Bu kez gerçekten. Tam anlamıyla kurtulmuş değildim. Bunu biliyordum. Hâlâ zorlanıyordum. Elim bazen yine cebime gidiyordu. Ama artık fark ediyordum. Ve fark etmek, ilk adımdı.

O akşam telefon masadaydı. Ben penceredeydim. Dışarıda hayat akıyordu. İlk kez, ekranın bu tarafında durmanın nasıl bir şey olduğunu hissettim.